

ULRICH JINDŘICH

* 21. 3. 1950, Praha

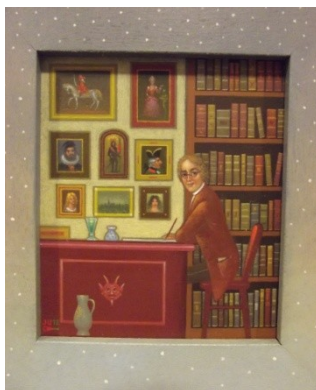
V letech 1965-69 studoval na Střední uměleckoprůmyslové škole v Praze, specializace užitá grafika. V letech 1969-77 působil jako propagační výtvarník. Od roku 1978 na volné noze jako malíř a ilustrátor.

„Jindřich Ulrich se stal bytostným apoštolem josefínské doby se svými panovníky i aktéry. „Dalo by se říct, že vlastně žiju v historii. Pro své obrázky беру inspiraci v 18. století, které je mým oblíbeným, idealizují si císaře Josefa II., prostě mám svůj svět, do kterého si utíkám,“ vyznává Jindřich Ulrich u dvou miniaturních pracovních stolů s paletou barevné hmoty a bezpočtem štětců, které chrání jako oko v hlavě. Zjišťuji, že samota je pro něho při tvorbě nutností. „Ta moje tendence miniaturizovat, zmenšovat existuje obecně. Vždyť se podívejte, jak se svět zmenšuje třeba v technice. Ano, tvorba miniatur je vlastně mimo současný svět. Jde o hodně tradiční a konzervativní přístup, který ale dnešní dobu trochu polidšťuje, protože jsou to obrázky, které se skutečně malují štětcem a je na nich něco k vidění a něco k zamyšlení.“ Vrací se však i do dávnější doby, například husitské, do polí orných i válečných. Poznamenává vzrušenou dobu i typickými vojenskými i panovnickými klobouky nebo turbany, hlavami plnými roztodivných představ. Nade vším v nich hrají tóny Mozartovy, tóny Vivaldiho a mnoha dalších, celé České hudební kytice XVIII. století. Velmi věcně a naprosto přesně se dotýká veškeré Jindřichovy tvorby jeho žena Marie Hakenová: „Jindřich v jednom obrázku rozškatlkuje spoustu prvků do mozaiky. Navíc vychází z naprosto konkrétních věcí, nemaluje žádné vzdušné zámky. Připomíná mi tím, že je potřeba neustále stát pevnýma nohama na pevné zemi.“

Přesto celé výtvarné dílo Jindřicha Ulricha je pohádkovým světem a rozsáhlou bájí a snem zároveň.“

Zdeněk Hrabica

Knihovnik;

Baron Mišišvorini;

Praha 1648; Pražský malíř Norbert Grund; olej, dřevo

